

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja

Mani vismīļākie draugi un Jēzus Kristus uzticīgie draugi! Skanīgais Kristus Piedzimšanas laiks ir jau aizvadīts mūžībā, un mēs esam paspējuši pateikties Kungam par trijām Parastā liturģiskā laika nedēļām jaunajā 2017. gadā. Janvāra mēneša viducis ir kļuvis par skaistu lūgšanas laiku visu kristiešu konfesiju ticīgajiem, kuri no 18. līdz 25. janvārim pulcējās uz kopīgiem ekumeniskajiem dievkalpojumiem lūgšanu nedēļā par Kristiešu vienotību pasaulē. Arī mūsu mīļajā katoļticīgo dievnamā 21.01. pl. 14:00 bija sapulcējies neliels kristiešu pulciņš no katoļu un luterāņu draudzēm, lai kopā lūgtos un slavētu Debesu Tēvu, kurš sūtīja savu Dēlu nāvē par mums visiem, gan labiem, gan sliktiem, lai mēs caur Svētā Gara kristību atkal atjaunotu zaudētās Dieva bērnu tiesības.

Ļoti sirsniņi bija mūsu drauga luterāņu mācītāja Ingusa Dāboliņa uzrunas vārdi, kuros viņš norādīja uz šogad svinamās luterāņu reformas 500 gadu jubileju un Dieva atpestīšanas darba plāniem Baznīcas vēsturē, kuru vada Svētais Gars. Kungs Jēzus ļoti lūdzās, lai mēs būtu vienoti. Taču arī mūsdienu tik ļoti sašķeltajā kristiešu sabiedrībā Kristus arvien paliek centrālā persona un vienīgais pielūgsmes objekts. Viņš ir tas, kas mūs vieno mūsu dažādībās, kas izpaužas kultūralajās un liturģiskajās darbībās, vai arī dogmātiskajās un tradīciju mācībās. Kad 1991. gada janvārī sākās barikāžu laiks, tad aizstāvēt mūsu Dzimteni devās dažādu tautību patrioti, kur plecu pie plecu bija vienoti gan latvieši, gan krievi, baltkrievi, poļi, lietuvieši un citu tautību cilvēki. Viņus visus vienoja mīlestība uz Latviju un vēlme būt neatkarīgiem no padomju okupācijas varas. Tāpat ideja par brīvu un demokrātisku valsti spēja saliedēt tik dažādi domājošus cilvēkus, kuri kļuva kā viena liela patriota un cīnītāja par tautas brīvību saime. Līdzīgi arī kristieši, kaut tik dažādi un sadalīti konfesiju tūkstošos, ir aicināti raudzīties uz Kristu kā vienīgo cilvēces Glābēju un Starpnieku pie Dieva. Un šajā vienotībā ir mūsu spēks un privilēģija aizstāvēt Pestītāja nesto mīlestības un piedošanas evaņģēliju pasaulē, kas ir grēka naida plosīta.

2. februārī katoliskā Baznīca svin Kunga Prezentācijas svētkus, kurus tautā mīl godināt kā Sveču dienu. Ticības redzamā zīme ir degošā svece, kuru kā ceturto redzamo zīmi bērns vai pieaugušais saņem Kristības sakramentā. Sveces ticīgie dedzina lūgšanas laikā gan dievnamos, gan savās mājās, lūdzoties privāti. Arī

kapos apkārt mirušā cilvēka kapa vietai piederīgi saliek degošas sveces. Ar to, kaut bieži vien pat neapzinīgi, tiek apliecināta ticība mūžīgai gaismai, kuru novēlam mūsu mīļotajiem aizgājējiem debesu svētīlaimē: “un mūžīgā gaisma lai atspīd viņiem!” Ir sena

un kristīga tradīcija mirstošajam cilvēkam ielikt rokās degošu sveci nāves brīdī. Tāpēc ticīgie cenšas parūpēties iegādāties baznīcas sveces un tās pasvētīt, lai katrā mājoklī būtu tāda ekstra gadījumam vajadzīgā svece. Tieši šim nolūkam un lūgšanu vajadzībām arī tiek svētītas baznīcas sveces 2.02., kad dievlūdzēji nāk kuplā skaitā draudžu dievnamos ar aizdegtām svecēm, lai dotos ar tām “gaismas procesijā”, ejot pretī savam Pestītājam, līdzīgi kā to darīja Vecās Derības pravieši Simeons un Anna. Tā ir 40. diena pēc Jēzus Piedzimšanas, kurā saskaņā ar Likuma priekšrakstiem sievietei pēc dzemdībām vajadzēja veikt mazgāšanās jeb šķīstīšanās rituālu, par cik pašas bērna dzemdības ebrejiem tika uzskatītas par nešķīstu darbību. Reizē tā diena kļuva par vīriešu kārtas pirmdzimto zēnu un liellopu izpiršanas dienu templī Dieva priekšā. Bet faktiski šis notikums kļuva par Vecās Derības tautas pārstāvju tikšanos ar savu Mesiju, kuru tā tik ilgi gaidīja atnākam šajā pasaulē. Tāpēc ar tādu prieku vecais Simeons ņēma Bērniņu Jēzu uz savām trīcošajām rokām un slavēja Izraēļa Dievu par viņam doto vienreizējo privilēģiju savām acīm skatīt Dieva apsolīto un atsūtīto Glābēju visām tautām kā “gaismu pagānu apgaismošanai un slavu savai Izraēļa tautai” (sal. Lk 2, 29-32).’

Katrā svētajā Misē Jaunās Derības tauta nāk uz tikšanos ar savu Pestītāju, kurš zem maizes zīmēm ir apslēpts Vissvētākajā Sakramentā dievnama tabernakulā galvenajā altārī vai attiecīgajā kapelā. Euharistijā ticīgie sajūt Kristus klātbūtni savas tautas vidū un savienojas ar Viņu gan miesā, gan dvēselē svētās Komūnijas brīdī, pieņemot Kristus svēto Miesu. Tas vienmēr bija un paliks liels ticības noslēpums, lai varētu līdz galam aptvert šādas Dieva un cilvēka savienošanās būtību. Ir jāatceras, ka mēs esam radīti pēc Dieva attēla un līdzības, ko varam identificēt kā Radītāja bezgalīgo mīlestību. Tieši tas arī raksturo Dieva būtību, “jo Dievs ir Mīlestība” (1Jņ 4,8.16). Līdz ar to mēs nākam uz dievkalpojumiem draudžu baznīcās tieši šī motīva dēļ, lai saņemtu mīlestības sakramentu, ko mums pasniedz Euharistija.

Bet Dieva mīlestība parādās visvairāk Viņa piedošanā grēciniekiem, pat vislielākajiem, kādi varētu būt virs zemes. Tas mudināja Debesu Tēvu sūtīt nāvē savu Viendzimušo Dēlu, lai izpirktu cilvēku grēkus. Neaprstāma ir Kunga žēlsirdība, kurai Baznīca ir aicināta sekot: mīlot un piedodot, kā Kristus mūs ir mīlējis un mums visiem piedevis mūsu noziegumus. Pāvesta izsludinātais Žēlsirdības gads, ko esam pērn nosvinējuši, aicina Baznīcu būt žēlsirdīgai kā mātei pret saviem bērniem. Kristus dibināja žēlsirdīgu Baznīcu, kas būtu spējīga palīdzēt piecelties ikvienam pakritušajam, nevis meklētu veidus, kā tikai notiesāt un pazudināt. Jēzus piedeva ārlaulībā pieķertajai sievietei, teikdams: “Arī es tevi nepazudinu. Ej un negrēko vairs!” (Jņ 8,11) Nav tādu grēku, kurus Dievs nebūtu spējīgs piedot grēciniekam, kurš no sirds nožēlo un lūdz piedošanu. Saņēmusi grēku piedošanas varu, Māte Baznīca Gandarīšanas sakramentā samierina ar Debesu Tēvu savus grēka lepras skartos bērnus un tos dziedina, atgriežot tiem cerību un prieku dzīvot laimīgiem virs zemes, lai nopelnītu mūžīgo svētlaimi debesīs. Tāda ir Kristus dibinātās Baznīcas sūtība virs zemes. Tāda ir prieka vēsts — Kristus sludinātais evaņģēlijs, ko Baznīca vēsta ticīgajiem.

Mūsdienu cilvēkam ir ļoti daudz problēmu un grūtību dzīvot godīga kristieša dzīvi, kad pasaulē ir tik daudz kārdinājumu un apstākļu, kuri nereti pat piespiež grēkot, lai varētu izdzīvot netaisnības korumpētajā sabiedrībā, kur valda nauda, vara un grēks. Ir ļoti viegli pakrist un noslīkt grēku purvā, ja nav palīdzīgas rokas, kas izrautu no tādas slīkšņas. Tad cilvēki sāk meklēt palīdzību Baznīcā, cerot tur atrast savu problēmu atrisinājumu, bet bieži vien rūgti viļš, ja netiek uzklauti, saprasti un pieņemti. Tas uzliek milzīgu atbildību Baznīcai rūpēties par katru pasaules pabērnu, kas vērsas pēc palīdzības. Vissvarīgākais Baznīcas kanons ir: dvēseļu pestīšana (*Salus animarum — suprema lex!*).

Mīlēsīm savu Baznīcu un to veidosim stipru ar savu personīgo labo piemēru, darot labos ticības darbus un palīdzot vājajiem un šaubīgajiem sadūšoties piecelties no grēku kritieniem un iet pie žēlsirdīgā Tēva.

Mūsu draudzes dzīve arī turpinās savā ierastajā ritmā: lūdzoties un strādājot. Paldies visiem, kuri vienmēr ņem aktīvu dalību draudzes aktivitātēs, atbalsta ar saviem ziedojumiem dievnama pamatu stiprināšanas darbus, kuri uz doto brīdi ir paveikti uz 45%. Turpināsim lūgties viens par otru un atjaunosim mūsu dievnamu, kuram šogad ir 25 gadu jubileja. Darāmā vēl ir ļoti daudz, bet līdzekļu maz, lai visu iecerēto varētu pabeigt. Sirsnīgi pateicos visiem, kuri rūpējaties par savu dievnamu, draudzi, tās ganu. Palieliet šīs draudzes patrioti, dedzīgi lūgšanās un sirsnīgi tuvākmīlestībā un piedošanā! Lūdzaties arī par mani, nabaga grēcinieku, un piedodiet manas kļūdas! Dievs mūs visus mīl. Dievam viss ir iespējams!

Jūs mīlošais gans: pr. Andris Solims

Ekumēnisma spēks — vienotība

Ekumēniskajos dievkalpojumos sāku piedalīties pirms trim gadiem. Mūsu prāvests devās uz luterisko baznīcu gandrīz viens. Tas nebija visai labi. Tagad pievienojāmies arī mēs. Tie vienmēr bija 18. Novembra svētki. Tad likās, ka stiprāk lūdzamies par valsts vienotību, par mieru pasaulē, par krievvalodīgo iekļaušanu sabiedrībā, par mūsu novada labklājību. Janvārī veselu nedēļu lūdzamies par kristiešu vienotību. Šādas lūgšanu nedēļas par kristiešu vienotību aizsākās Jeruzalemē Ziemassvētku dienā, brīdī, kad Baznīca uzsāka savu ceļu, lai pēc iespējas vairāk ļaužu apvienotu savā ticībā. Tā arī Jēzus izvēlējās ceļu caur Samariju uz Galileju. Tas nozīmē doties pretī nezināmajam, svešajam, varbūt pat ienaidniekam.

Kā zinām no Bībeles, starp jūdiem un samariešiem pastāvēja konflikts. Jēzus vēlējās nojaukt savas tautas izveidotās robežas. Šeit Jēzus mūs māca veidot dialogu ar tiem, kas ir atšķirīgi – ar brāļiem un māsām no citām konfesijām. Labs piemērs ir Jēzus saruna pie akas ar samariešu sievieti.

Ar mūsu lūgšanām par Baznīcas redzamo vienotību pacietīgi un pakļāvīgi jāgaida, turpinot lūgties. Mūsu lūgšana par kristiešu vienotību ir līdzīga Vecās Derības neauglīgās Annas un priesteris Ēlis lūgšanai, pēc kuras Dievs atvēra Annas klēpi un tā dzemdēja dēlu Samuēlu.

Kristiešu vienoto lūgšanu spēks redzams arī Vēstulē ebrejiem (1,32-34). Ticības vārdā taisnus darbus darījuši un apsolījumu saņēmuši. Uguns spēku nodzēsuši, zobena asmenim izbēguši, pārvarējuši nespēku un kopā stipri kļuvuši. Mēs lūdzamies un ar pacietību gaidām, un esam pārliecināti – Baznīcas vienotība ir Dieva dāvana, nevis mūsu darbs.

21. janvārī notika ekumēniskais dievkalpojums katoļu baznīcā. Ir sestdiena un lūdzēju nav daudz, šoreiz bija lielāka puse katoļu un vairāki luterāņi. Mums ir laba sadarbība ar luterāņu draudzi. Lai gan mācītājs Ingus pašlaik slimības dēļ nekalpo, viņš atrada laiku piedalīties ekumēniskajā dievkalpojumā. Tas mūs iepriecināja un lika luterāņiem justies drošāk.

Patika, ka priesteris Andris un mācītājs Ingus visus klātesošos personīgi sveicināja ar Jēzus vārdiem “Miers ar tevi” — “un ar tavu garu”. To katru reizi dara arī mūsu jaukie, mazie ministranti. Prāvesta roku siltumu un vēlējumu nododot tālāk mums – draudzei. Paldies mazajiem!

Arī nelielajā agapītē draudzes mājā turpinājās pārrunas par kopā ar Taizē tikšanās dalībniekiem pavadītajām dienām. Bija jauka sarunu atmosfēra pie klātā mielasta galda. Katrai ģimenei bija kaut kas pastāstāms, daloties personīgajos pārdzīvojumos. Visi dalībnieki esam apmierināti un guvuši jaunu pieredzi.

Ludmila Apsīte

Fatimas atklāsmēm — 100

27. novembrī 2016. gadā Fatimā svinīgi tika atklāts simtgades jubilejas gads, kurš ilgs līdz šī gada 26. novembrim. Kā savā runā skaidroja Fatimas diecēzes bīskaps Marto, jubilejas gada atklāšana vienlaicīgi ar Adventa sākumu nav sakritība, jo abu notikumu kopsaucējs ir vārds "pamosties". Jau pirms simts gadiem Dievmāte Fatimā aicināja cilvēkus atgriezties un neiet pa ceļu, kas izraisa karus un iznīcību - stāstīja portugāļu hierarhs. Galvenais jubilejas gada notikums būs pāvesta Franciska vizīte Fatimā, kas paredzēta 2017. gada 12. un 13. maijā. Jubilejas gada ietvaros pāvests arī nolēmis piešķirt ticīgajiem iespēju saņemt pilnu atlaidu žēlastību.

Atlaidas saņemamas trīs veidos, no kuriem viens ir svētceļojums uz Fatimas svētvieta un piedalīšanās svinībās vai lūgšana Jaunavai Marijai. Ticīgajam arī papildus jālūdzas "Tēvs mūsu", jānoskaita "Ticības apliecinājums" un jālūdzas uz Jaunavu Mariju.

Otra atlaidu saņemšanas iespēja ir lūgšana Fatimas Dievmātes statujas priekšā. Ticīgie var lūgties un iemantot žēlastību, apmeklējot jebkuru baznīcu vai lūgšanu vietu ar Fatimas Dievmātes statuju katra mēneša 13. datumā laikā no 2017. gada maija līdz oktobrim, piedaloties dievkalpojumā vai lūgšanā par godu Dievmātei.

Trešais atlaidu saņemšanas veids attiecas uz veciem, slimiem vai citu nopietnu iemeslu dēļ pārvietoties nespējīgiem cilvēkiem. Šie ticīgie var lūgties Fatimas Dievmātes statujas priekšā, garīgi piedaloties jubilejas svinībās katra mēneša 13. datumā laikā no maija līdz oktobrim, kā arī paļāvībā caur Mariju jāupurē Dievam savas ciešanas, upuri un lūgšanas.

Atgādinām, ka visiem ticīgajiem, lai iemantotu atlaidu žēlastību, jāpieiet pie grēksūdzes, jāpieņem Svētā Komūnija, jābūt brīvam no pieķeršanās grēkam un jālūdzas Svētā tēva nodomos.

Apkopojusi Evita Grudule:

Katoļu Baznīcas Vēstnesis, 10.12.2016., nr. 23(551)

Sveču dienā

Deg svece uz altāra dedzīga un taisna,
Dievam zemojoties, pati kūst,
Gaismu savu lej dievišķības gaismā,
Mīlestībā karstās asarās plūst.

Dieva Svētās Trīsvienības godā
Kvēli starojoša visiem sirdis silda,
Ļauj katram sevi paņemt savās rokās,
Sajust siltumu, kas Dieva namu pilda.

Ir visās godībās svece savā vietā,
Kad cilvēks piedzimis vai mūžībā kad saukts;
Ar visiem kopā prieka brīžos dalās,
Par katru sāpēs visiem līdzī raud.

Un ja kādreiz gaisma pēkšņi dziest,
Ja gaismas nav, nāk mājās stress,
Pa tumsu rokā meklē gaismas sveci —
Svece iemirdzas, prom tumsa sevi nes.

Valērija Kalve

*Pr. Andris Solims un mācītājs Ingus Dāboliņš pēc
Ekumeniskā dievkalpojuma 21.01.2017. Lielvārdes
Romans katoļu baznīcā*

“Debesis ir tuvu klāt”

Ar Betlēmes zvaigzni, ar Ziemassvētku zvanu skaņām, ar Dieva svētību šajos Ziemassvētkos manā necilajā dzīvoklītī ienāca debesis ar Lielvārdes draudzes avīzītes “Mūsu draudze” galvenā redaktora un viņa draudzes locekles, cienjamās Silvijas Ragas kundzes no tēva Jezupa Grišana dzimtas, starpniecību. Tēvs Jezups Grišāns ar Dieva mīlestību pieskārs manai dvēselītei tik spēcīgi, ka no pārsteiguma raudāju Ziemassvētku prieka asariņas.

Paldies jums, mani mīļie, par šiem dāsnajiem Ziemassvētkiem, paldies par prieka asariņām. Mīļā Silvijas kundze, es jums vēl un vēlreiz pateicos par atsūtīto vēstuli ar ziņām par tēvu Jezupu Grišanu. Viņš ir dzīvs manā dvēselītē un dzīvos tik ilgi, cik Dievs būs vēlējies dzīvot man.

Lūdzu, atbalstiet ar saviem rakstiņiem savas draudzes avīzīti “Mūsu draudze”.

Sirsniņgs paldies jums, mans dārgais garīgais tēvs Andrīt!

Jūsu garīgā meita Valērija Kalve

SAINTE AGATHE - SINTE AGATHE

Dievkalpojumu kārtība Lielvārdes Romas katoļu draudzē februārī

Svētdienās:

10:00 – Vissvētākā Sakramenta
uzstādīšana un adorācija;

10:20 – “Rožukroņa” lūgšanas;

11:00 – Sv. Mise.

Darbdienās:

Pirmdienās: sv. Mise pl. **9:00**.

Otrdienās, trešdienās,

ceturtdienās, piektdienās un

sestdienās: sv. Mise pl. **18:00**.

2.02. – Kunga Prezentācijas templī svētki (Sveču diena):

19:00 – Sv. Mise ar sveču svētīšanu un
Gaismas procesiju.

Pirms sv. Mises pl. **18:00** — Svētā stunda.

3.02. — sv. Blazija diena:

svētība ar sv. Blazija svecēm kakla un elpošanas
ceļu slimniekiem pl. **18:00**. Pēc sv. Mises — mēneša
pirmās piektdienas dievkalpojums Jēzus Sirds godam.

5.02. — Sv. Agates diena:

tiks pasvētīta sv. Agates maize un ūdens pl. **11:00**.

Pēc sv. Mises — Jēzus Sirds dievkalpojums.

11.02. — Dievmātes parādīšanās Lurdā piemiņas diena un Vispasaules slimnieku diena:

Slimnieku sakramenta piešķiršana sv. Mises laikā
pl. **11:00**. Pēc sv. Mises — Rožukronis par
slimniekiem Vissvētākā Sakramenta priekšā.

14.02. — Eiropas aizbildņu sv. Cirila un Metodija
svētki.

22.02. — Sv. Pētera katedras svētki.

28.02. — Aizgavēņa vakarā: Pankūku balle
pēc sv. Mises pl. **18:00**.

Lūgums atnest maziņu “groziņu” ar pašceptām
dažāda veida pankūkām. Labākās un oriģinālākās
pankūkas saimniece saņems apbalvojumu pankūku
konkursā. Varēs redzēt bildes un fragmentus no mūsu
kopīgajiem draudzes darbiem.

1.03. — Pelnu Trešdiena, Lielā Gavēņa sākums.

18:00 — sv. Mise Lielvārdē ar svētīto pelnu
kaisīšanu uz galvas ticīgajiem.

Jāievēro **STINGRAIS GAVĒNIS** bez gaļas un piena
produktiem (izņēmums: mazi bērni, veci un slimi
cilvēki). Atļauta 1 ēdienreize līdz sātām, pārējās ir
vieglas uzkodas. Aizliegtas izpriecās, skaļa mūzika.

Pāvesta trešdienas katehēze par drosmi

Turpinot katehēžu ciklu par kristīgo cerību, trešdienas, 25.
janvāra, vispārējās audiences laikā pāvests mudināja mūs
paļauties uz Dievu un ļaut cerībai uzvarēt mūsu bailes. Dievs
ir pestīšanas Dievs. Mums nav Viņam jānorāda, kā rīkoties.
Viņš zina labāk par mums, kas mums ir vajadzīgs. Veids, kādā
Viņš dāvā savu pestīšanu un sniedz savu palīdzību, var
atšķirties no tā, ko mēs gaidījām. To mums atklāj Izraēla
tautas lielā varone Judīte, par kuru lasām Vecajā Derībā.
Pāvests šai drosmīgajai sievietei pievērsās savā katehēzes
mācībā. Viņš atklāja, ko nozīmē uzticēties Dievam.

“Dārgie brāļi un māsas”, turpināja pāvests, “nekad
neizvirzīsim Dievam nosacījumus, bet ļausim cerībai gūt
virsroku pār savām bailēm. Uzticēties Dievam nozīmē
pieņemt Viņa pestīšanas plānus, ne uz ko nepretendējot, kā
arī pieņemt to, ka Viņš varētu mums dāvāt savu pestīšanu un
sniegt savu palīdzību ne tādā veidā, kādā mēs to gaidījām.
Mēs lūdzam no Kunga dzīvību, veselību, mīlestību, laimi, un
pareizi darām. Taču mums vajadzētu apzināties, ka Dievs var
panākt dzīvību arī no nāves, ka mēs varam piedzīvot
harmoniju arī slimībā, ka arī vientulībā mūsu sirdī var valdīt
pilnīgs miers un tad, kad raudam varam būt laimīgi. Ne jau
mēs varam norādīt Dievam, ko Viņam būtu jādara un kas
mums ir vajadzīgs. Viņš to zina labāk par mums. Mums
Viņam ir jāuzticas, jo Viņa ceļi un Viņa plāni atšķiras no
mūsējiem.”

Francisks sacīja, ka Judīte rāda mums paļāvības, mierīgas
gaidīšanas, lūgšanas un paklausības ceļu. Tas ir cerības ceļš –
viņš uzsvēra. Mēs nedrīkstam nolaist rokas. Mums jādara
viss, kas ir mūsu spēkos, bet vienmēr jābūt atvērtiem Dieva
gribai. Judīte daudz lūdzās, daudz runāja ar savu tautu un tad
aizgāja un uzveica ienaidnieka karaspēka vadoni. Tātad, viņai
bija savs plāns, ko viņa īstenoja, lai tauta iegūtu uzvaru, bet
to visu viņa darīja ar dziļu ticību un paļāvību uz Dievu,
būdama gatava pieņemt Viņa gribu, lai kāda tā arī būtu, un
būdama pārliecināta, ka Dievs ir labs. Judīte bija drosmīga
gan ticībā, gan darbos – teica pāvests. Noslēgumā viņš
atzina, ka arī mēs bieži vien esam dzirdējuši patiesi gudrus
vārdus no drosmīgu un pazemīgu cilvēku mutes. Tās, varbūt,
ir bijušas mūsu pašu vecmammās, kuras daudz cieta, bet
uzticējās Dievam, un kuras prata vajadzīgā brīdī atrast īstos
vārdus. Kungs viņas ir apveltījis ar spēju dot īstos padomus
un atjaunot mūsos cerību. “Tēvs, ja gribi, lai šis biķeris iet
man secen. Tomēr lai notiek ne mana, bet Tava griba”, sacīja
Jēzus pirms savām ciešanām (Lk 22, 42). Tā ir gudra paļāvības
un cerības pilna lūgšana – piebilda Francisks.

J. Evertovskis / Vatikāna Radio latviešu programma

Aicinām ziedot Baznīcas remontdarbiem!!!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā
prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:

Lielvārdes Romas katoļu draudze,

Reg. Nr. 90001080360

SEB Banka Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

„Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims

(mob.t.: 29855768,

e-pasts: asolims@inbox.lv); www.lielvardnieki.lv